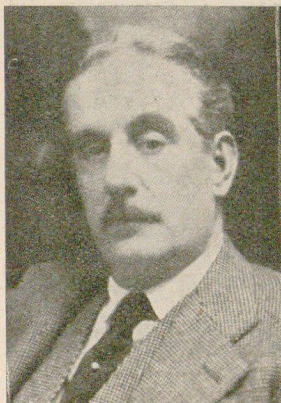

симфонии, цигулки, сонати и дуети, трио-сонати, квартети, 7 опери, една оратория и една кантата.

Пусе, фр. *poussé* — при струнните инструменти — движението на лъжа нагоре — противоположно на „тире“ — надолу.

Пучини, Джакомо — Puccini, Giacomo — знаменитъ оперенъ компонистъ, род. 22 дек. 1858 въ Лука, умр. 29 ноем. 1924 въ Брюкселъ, училъ първо при баща си, после при Анджелини въ родния си градъ и при Бацини Понкиели — въ Миланската консерватория, която свършва съ композицията „Капричио симфонико“, откриваща голъмото му дарование, потвърдено и отъ първата му опера „Le Villi“ (1884) и последвалитъ „Едгаръ“ (1889) и „Манонъ Леско“ (1893). Съ „Бохеми“ (1896) името на Пучини става известно на цѣлия културенъ свѣтъ. „Тоска“ (1900) и „Мадамъ Бъттерфлай“, явила се на сцена презъ 1900 год. — при посрѣдственъ успѣхъ, но въ преработка презъ 1904 — му донася много голѣма слава. Последвалитъ: „Момичето отъ изтокъ“ (1910) и триѣ едноактни „Сестра Анджелика“, „Le Tabarro“ и „Джани Скики“ (последната, въ художествено отношение, най-издържаната отъ всички опери на П.) и посмъртната — „Турандотъ“ (довършена отъ Франко Алфано) и дадена за пръвъ пжтъ въ Милано презъ 1926, съставлятъ цѣлото негово творческо дѣло, което го направи единъ отъ най-любимитъ оперни компонисти на съвременността. П. е, безспорно, следъ Верди, най-голѣмия музикаленъ драматикъ на Италия — представителъ на „веристичния“ стилъ — единъ „веристъ“ който напуска локалния италиански колоритъ и, сбличайки въ музика сюжети съ културно-социаленъ характеръ — или изъ екзотиката на далечния изтокъ („Бъттерфлай“) — успѣва да създаде единъ свой музикално-драматиченъ стилъ. Богатството и особеността на мелодическата изобретателностъ, живиятъ пулсъ на ритъма, и постоянно смѣняващитъ се хармонии (нѣкои отъ които маниерни — известниѣ „Пучиниеви квинти“), живата характеристика на лицата, изхождаща отъ характера на

гласа и, изобщо, вътрешното темпо на музиката, предаватъ на оперитъ на П. една особеностъ на въздействието. Това е единъ видъ музикаленъ натурализъмъ, при който музиката е една звукова иллюстрация

Джакомо Пучини

на сценичното действие и случкитъ, и единъ коментаръ на картинитъ — имащъ своя първообразецъ въ „Карменъ“ на Бизе. Извънъ оперитъ, П. е писалъ съвсемъ малко: 2 менуета за струненъ оркестъръ, нѣколко канцони,

Пфиднеръ, Хансъ — Pfitzner, Hans — виденъ компонистъ, род. 5 май 1869 въ Москва, отъ родители нѣмци, училъ при баща си (цигуларъ) и при Кноръ и Квастъ въ Хоховата консерватория въ Франкфуртъ а/М.; 1894—96 капелмайсторъ въ Майнцъ, отъ 1897 — учителъ въ Щерновата консерватория въ Берлинъ, и сщевременно (отъ 1903) капелмайсторъ на „Театъръ десъ вестенъ“. 1907 поема ръководството на „Каимъ-оркестъръ“ въ Мюнхенъ, а следната година е градски музикаленъ директоръ, оперенъ директоръ и директоръ на консерваторията въ Страсбургъ (до 1916). 1919 — диригентъ на „Концертното дружество“ въ Мюнхенъ,